

اپوزیسیون در پیام نروزی موسوی

منبع: دویچه وله

جمعه ۲۸ اسفند ۱۳۸۸ - ۱۹ مارس ۲۰۱۰

پیام نروزی میرحسین موسوی، واجد درنگی ویژه بر ایرانیان خارج کشور و پیوستگی و مشارکت آنها در سرنوشت ایران بود. برداشت اپوزیسیون و روشنفکران خارج از کشور از این پیام چیست و زمینه‌های همکاری کدامند؟ گفتگو با سه چهره.

میرحسین موسوی در پیام خود، سال نو را به ایرانیان خارج از کشور تبریک گفته و پیوسته بودن ملت با یکدیگر را از برکات جنبش سبز دانسته است. او مشارکت و تلاش خارج از کشوری‌ها برای آینده بهتر ایران را ارج نهاده و نقش نسل سوم و چهارم ایرانیان خارج از کشور را برجسته کرده است.

دکتر مهرداد درویش‌پور، جامعه‌شناس و فعال سیاسی مقیم سوئد از جمله کسانی است که این پیام را سازنده و امیدوارکننده می‌خواند. وی می‌گوید: «پس از ۲۲ بهمن نوعی شکاف در داخل و خارج ایجاد شد که خطر متهم کردن یکدیگر به محافظه‌کاری یا رادیکالیسم را در بر داشت. این پیام در چنین شرایطی بسیار مثبت است.» درویش‌پور نقش ایرانیان خارج از کشور در اعتلای جنبش سبز را انکارنشده می‌داند و عقیده دارد که همبستگی واقعی بین آنها و هموطنان داخل کشور با پذیرش رنگارنگی نظرها و رسمیت و احترام به عقاید گوناگون حاصل می‌شود.

دکتر حسین باقرزاده دکتر حسین باقرزاده، فعال و تحلیلگر سیاسی مقیم بریتانیا نیز این پیام را دلگرم‌کننده توصیف می‌کند و وقوف مهندس موسوی به اهمیت و وزن ایرانیان خارج از کشور در حمایت از جنبش را ارج می‌نهد. وی پیام دیگری را نیز در پیام نروزی موسوی می‌جوید: «آقای موسوی به‌خوبی می‌داند که ایرانیان خارج از کشور عمدتاً سکولار هستند و نظام و جامعه‌ای بر همین مبنا را می‌طلبند. جنبش سبز هم که بر اساس آزادی انتخاب و آزادی رای و هویت فردی شکل گرفته، ماهیتی سکولار دارد. به این قرار، تاکید ایشان بر همبستگی بین داخل و خارج نشانه خوبی است.»

ملیحه محمدی، فعال سیاسی مقیم آلمان، این پیام را جدی و مهم تلقی کرده و آن را حاصل تلاش جوانان نسل سوم و چهارم می‌داند. او می‌گوید: «من جنبش سبز را در حال تامل و تعمق می‌بینم و به نظرم می‌رسد که تمام این علایم و اشاره‌ها در همین چارچوب هستند. این ویژگی جنبش سبز، کمک می‌کند که در آینده امکان همکاری‌های بیشتر، موثرتر و کم‌هزینه‌تر بین داخل و خارج ایران فراهم شود.»

اولویت‌ها و مرزبندی‌ها

یکی از دستاوردهای جنبش سبز، اتحاد و تشکل دوباره ایرانیان خارج از کشور است. آنها به‌رغم گرایش‌های فکری گوناگون، از هیچ تلاشی برای حمایت از جنبش سبز فروگذار نکرده‌اند. فراگیرشدن حمایت‌ها اما به این معنا نبوده که آنها خود را جزیی نامستقل، فاقد برنامه و دنباله روی مطالبات گروه خاصی بدانند.

مهرداد درویش‌پور در حاشیه پیام نوروزی موسوی و توجه خاص او به ایرانیان خارج کشور می‌گوید: «البته این انتظار واقع‌بینانه‌ای نیست که خارج از کشوری‌ها به عنوان همبستگی، هیچ شعار مستقلی ندهند. دفاع از پیوستگی میان خارج و داخل باید همراه با به رسمیت شناختن پلورالیسم و مخالفت با تام‌گرایی باشد. باید از صداهای مستقل هم یاد کرد، به آنها احترام گذاشت و آنها را شنید.»

درویش‌پور عقیده دارد که اولی‌ترین نقش ایرانیان خارج از کشور در حمایت از جنبش سبز، جهانی‌تر کردن جنبش و استفاده هوشمندانه از فضای آزاد جوامع غربی است. او نقش تاکنونی این نیرو در بین‌المللی‌کردن جنبش را می‌ستاید و می‌گوید احتمالاً همین واقعیت موجب شده که آقای موسوی رویکرد غیردوستانه پیشین نسبت به خارج کشوری‌ها را کنار بگذارد.

حسین باقرزاده می‌گوید که اصلی‌ترین وظیفه ایرانیان خارج از کشور، استفاده از فضای رسانه‌ای مناسب است. وی از خطرات و هزینه‌های فعالیت مدنی و سیاسی در داخل کشور می‌گوید و رسا کردن صدای آنان در کشورهای غربی توسط اپوزیسیون را یک وظیفه اخلاقی و مبرم می‌داند.

ملیحه محمدی نقشی تعریف شده و منصفانه برای اپوزیسیون در لحظه کنونی می‌طلبد. او می‌گوید: «خطر دور بودن و ندیدن پدیده از نزدیک این است که خارج کشوری‌ها، برخی مسائل را اشتباهی برجسته یا کمرنگ کنند. ما شاهدیم که برخی در خارج، راضی نیستند که تنها صدای مردم

ایران باشند و بیشتر، بازگشت به هویت سازمانی و آرمان‌های فکری خود را می‌خواهند.» ملیحه محمدی در ادامه توضیحات خود نتیجه می‌گیرد که منصفانه‌ترین موضع برای خارج از کشوری‌ها، موضع پشت جبهه است.

مهیندخت مصباح
تحریریه: وحید فریدی